Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15. December 1879. 29. Aargang.

Halvaars-Konferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i det store Tabernakel i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879 og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat.)

Tirsdagen den 7de Oktober, Aften Kl. 7.

Et General-Møde af Præstedømmet, i Forbindelse med et Møde af de Unge Mænds og Unge Kvinders Forbedrings-Foreninger etc., blev afholdt i Tabernaklet.

Præsident John Taylor præsiderede.

Sang. Bøn af Ældste Brigham Young. Sang.

Præsident John Taylor sagde, at han havde havt Besøg af Broder Junius F. Wells, General-Superintendent for de Unge Mænds gjensidige Forbedrings Forening, som paa Foreningens Vegne udbad sig Tilladelse til at holde deres Møde i dette Hus iaften, og det var bleven anset for Visdom at forbinde hermed et General-Møde af Præstedømmet og Medlemmerne af Understøttelsesforeningerne, og forøvrigt for Enhver som interesserede sig for Zions almindelige Velfærd. Han ønskede derfor, at Broder Wells skulde gjøre saadanne Bemærkninger, som Aanden maatte lede ham til, og dersom Nogen af Damerne af Understøttelsesforeningerne skulde ønske at gjøre nogle Bemærkninger, vilde de have dette Privilegium, for saa vidt Tiden vilde tillade det. Han talte meget opmuntrende om deres Arbejder, som paa en eller anden Maade vare i Forbindelse med Børnenes moralske og religiøse Undervisning. Han paapegede ogsaa nogle af de ledende Karaktertræk, som burde vise sig hos Israels Ældster.

Ældste Junius F. Wells sagde, at Forberedelserne til at afholde de Unge Mænds og de Unge Kvinders gjensidige Forbedrings Foreningers halvaarlige Møde, vare blevne gjorde for at fremstille de forskjellige Stavers Organisation, men, efter Præsident Taylors

Raad, vilde alle de mindre Forhandlinger ved Mødet, blive udsatte til et fremtidigt Møde. Han omtalte dernæst det opmuntrende Held som havde ledsaget dens Bestræbelser i at berede de unge Mænd for fremtidig Nytte. Han følte sig taknemmelig for de gode Resultater som havde fulgt Mange, som vare blevne kaldte til at gaa ud paa Mission. Han glædede sig ogsaa, fordi han havde havt Lejlighed til at fremlægge nogle af Foreningens væsentlige Formaal for Præsident Taylor og Apostlerne, for at deres Arbejder kunde blive underkastede deres Tilsyn og, dersom det vandt deres Bifald, modtage deres Anbefaling og Velsignelse; og han vilde være glad og taknemmelig for at modtage saadanne Raad og Instruktioner, som de maatte ønske at give ham.

Ældste Moses Thatcher sagde, at Ungdommen i Zion, i deres forskjellige Organisationer, erholdte Kundskab om Ting, vedrørende Gud, som ere uvurderlige. Han omtalte sin tidlige Erfaring, da han, kun 15 Aar gammel, af Ældste George Q. Cannon blev kaldt til at gaa paa Mission til Kalifornien. Medens han var paa denne Mission modtog han en Kundskab fra Gud om at dette Værk var fra ham, og dette Vidnesbyrd havde aldrig forladt ham. Han omtalte denne Omstændighed for at opmuntre de Unge, som nu vare for ham, til at søge efter denne store Velsignelse. Han hentydede ogsaa til den Fordel som havde flydt fra vor Ungdoms Forbindelse med Søndagsskolerne. Han henviste med Glæde til de Velsignelser, som forskjellige Forbedrings Foreninger havde udspredt, og bad, at Gud rigelig vilde velsigne Broder Junius Wells i hans Bestræbelser.

Han talte med megen Eftertryk om Følgerne af Drukkenskab og Nødvendigheden af at holde Fristelserne borte fra vore Unge, ved at sætte Landets Love i Kraft; i denne Henseende satte han Cache Staven som et Exempel. Angaaende Co-operationer sagde han, at vi aldrig kunde blive ganske forenede aandeligt med mindre vi ere timeligt forenede; men en Forening i timelig Henseender vil aldrig kunne blive tilvejebragt blandt os, ved saadanne Forretnings-Principer som Verden nu hylde. „Gjør mod Andre, som Du vil, at Andre skulle gjøre mod Dig," maa være vort Motto. Co-operation blev først oprettet blandt os til Manges Nytte og ikke til Fordel for Faa. Han omtalte ogsaa det Heldbringende ved at oprette det saameget omtalte Handels Kollegium. Som en Illustration vilde han anføre, at Handelsartiklen Æg, havde i Cache Valley Stav indbragt Folket i et Aar ti Tusinde Dollars mere, siden Handelsforeningen var oprettet. Han henviste til den umaadelige Fordel denne Stav havde havt ved at der nylig var bygget 200 Mile Jernvej, ved Handelsforeningens Foranstaltninger.

Ældste George Q. Cannon omtalte Co-operation og den Forenede Orden, og sagde, at han havde følt meget af Guds Aand naar han havde omtalt og forsvaret disse Principer. Mangel paa Tillid, var den Skranke som forhindrede os i at ordne vore timelige Affærer paa den Maade, som de vare aabenbarede til os fra Herren. Gud har indstiftet Tiende-Loven, og de som holde denne Lov i Ære, kunne sige, at de ere velsignede. Det er vor Pligt at betale vor Tiende og Ofringer og at opfylde, hvad Andet der maatte blive forlangt af os, i Forhold til vore Evner.

Han bar derefter Vidnesbyrd om, at Gud var med dette Folk, og omtalte de underfundige Snarer som vare blevne lagte for at bringe os i Ulykke; men

Gud har været saa barmhjertig mod os, endog i Midten af alle vore Ufuldkommenheder, at han befriede os fra disse Snarer, og ved Tanken herom fyldtes hans Hjærte med Glæde og Taknemmelighed.

Præsident A. M. Cannon gjorde nogle faa Bemærkninger.

Søster Zina Young sagde, at Zions Døtre vare forenede i at opholde Præstedømmet. Hun bar Vidnesbyrd om Sandheden af den celestiale Ægtskabs-Orden. Den Tid vilde snart komme, da der ikke vilde være nogen af de Søstre levende, til hvem Profeten Joseph havde lært dette Princip, men hun ønskede at bære sit Vidnesbyrd for hele Verden, at Joseph Smith havde lært dette store og hellige Princip til hende, hvilket kun havde Kvindens Beskyttelse og Ophøjelse til Formaal. Hun omtalte Fordelen ved Silkeavl. Hun glædede sig ved de Bestræbelser, Præstedømmet udfoldede for at opretholde Dyden og beskytte Søstrene, og forsikrede Brødrene, at Zions Døtre vilde forene sig med dem i dette gode Arbejde.

Forsamlingen rejste sig og sang:

«The spirit of God like a fire is burning.»

(„Guds Aand som en Ild nu begynder at lue.")

Taksigelse af Ældste Franklin D. Richards.

Tredie Dag.

Onsdagen d. 8. Oktober 1879, Formiddag Kl. 10.

Koret sang:

«With joy we own thy servants, Lord.»

Bøn af Ældste A. M. Cannon.

Koret sang:

«My soul is full of peace and love.»

Ældste Angus M. Cannon sagde, at hans Hjærte var opfyldt med Glæde, naar han betragtede vor himmelske Faders kjærlige Omsorg for de Hellige, siden de indkom i disse Dale, ved at lade Regnen falde og Landet frembringe dets Grøde. Han glædede sig ved at betragte de Forbedringer, som vare gjorde i Kreaturavlen og Maskin-Fabrikationen og i alle andre af Landets Frembringelser, saaledes som det fremgik af den sidste Udstilling. Han beklagede, at saa mange af vore unge Mænd vare tilbøjelige til at efterabe og deltage i Verdens Daarskaber og Fornøjelser, og de viste en Lyst til at søge Omgang med dem, som ikke have nogen Interesse for Evangeliet. Vi vilde snart blive opfordrede til at opholde Kirkens Autoriteter, og han haabede, at de Sidste-Dages Hellige vilde nøje overveje hvad de gjorde, naar de opløftede deres Hænder ved denne Lejlighed. Han sluttede sine Bemærkninger med nogle gode Formaninger.

Ældste Erastus Snow talte om vor Religions aandelige Natur, som kun kan bedømmes af dem, som nyde Guds Aand; thi Kjærlighed til Verden bringer Død, men Kjærlighed til Gud bringer Liv og Fred. Han hentydede til Lignelsen om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer. Han gav nogle gode Instruktioner til dem, som vare satte i ansvarsfulde Stillinger, — saadanne som Apostler, Biskopper, Præsidenterne for Stavene og Kvorerne, og sagde, at dersom de ikke præsiderede i Retfærdighed og fødede Folket med Livets Brød, vilde deres Del blive med Hyklere og Vantro. Talte om det lidet Held disse havde havt, som havde søgt at friste de Hellige til at bryde deres Pagt, ved Trusler og ved at lægge Hindringer paa deres Vej. Der er en Kamp imellem Nationerne og Gud, begyndende med den Nation, til hvilken Evangeliets Fylde blev sendt. Han havde glædet sig ved hans Brødres

Vidnesbyrd som havde talt forud. Mørke Skyer kunne undertiden trække sig sammen over vore Hoveder, men naar vi i saadanne Øjeblikke klynge os til Gud med Hjærtets Inderlighed, vil vor Lykkes Solskin snart vise sig paany.

Idet han omtalte de Bestræbelser, som vare gjorte for at standse vor Indvandring fra fremmede Lande, udtrykte han tillige sin Glæde over, at vi ikke ganske vare indskrænkede til den Slags Emigration, thi ifølge den Lov som Gud har aabenbaret til os, vil en langt større Tilvæxt i Antal fylde vore Rækker fraoven, ved at vi opfylde den Befaling som blev given til vore første Forældre, at vi skulle være frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden. Han gav derefter Instruktioner til Stavs-Præsidenterne, om at lade Brødrene og Søstrene virke der, hvor deres Evner og Gaver gjorde dem bedst skikkede til. Opmuntrede vore unge Mænd til nyttig Virksomhed, istedet for at spilde og øde den kostbare Tid. Han udpegede mange endnu uopdyrkede Steder, grændsende op til Zions forskjellige Staver, hvor det vilde være gavnligt at sende unge Mænd og Ny-Ankomne op, ledsagede af nogle faa erfarne Brødre, for at de kunde danne sig selv et Hjem der. Han opfordrede Stavs-Præsidenterne at have deres Opmærksomhed henvendt paa saadanne Steder, til Fordel for dem, som vare under deres Bestyrelse, og ikke vente paa, at Apostlerne skulde komme og udpege saadanne Foretagender; de skulde ogsaa sætte et godt Exempel, og neddæmpe enhver Art Daarskab og Onde.

Ældste G. Q. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter for Konferencen, hvilket blev ensstemmigt vedtaget saaledes:

John Taylor, som Præsident for de Tolv Apostlers Kvorum, som en af de Tolv Apostler og som Medlem af Præsidentskabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Som Medlemmer af de Tolv Apostlers Kvorum: Wilford Woodruff, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q, Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher.

Raadgivere til de Tolv Apostler: John W. Young og D. H. Wells.

De Tolv Apostler som Kirkens præsiderende Kvorum og Autoritet, og, tilligemed deres Raadgivere, som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott.

Som Kirkens præsiderende Biskop: Edward Hunter, med Leonard W. Hardy og Robert T. Burton som hans Raadgivere.

Ældste Cannon foreslog Følgende: „At John Taylor herved beskikkes som Forvalter for Kirkens timelige Affærer og at holde alle lovlige Skjøder og Kontrakter for dens Ejendomme."

Enstemmigt vedtaget.

„At vi modtage og bifalde en Kaution stor Et hundrede Dollars fra Kirkens Forvalter, med Apostlerne som Kautionister, og at nævnte Sum bliver betalbar til Kirkens præsiderende Biskop."

Enstemmigt vedtaget.

Der blev givet Lejlighed for Modstemmer. Da ingen saadanne meldte sig, bleve Forslagene erklærede som enstemmigt vedtagne.

Ældste Cannon sagde, at der var opstillet det Spørgsmaal, om Kirken var en Korporation. Dette Spørgsmaal,

sagde han, var ikke blevet afgjort gjennem Domstolene, og om det vilde blive afgjort eller ikke, vilde være os uden Forskjel. Vi ere et religiøst Samfund og som saadant har vi Ret til, enten vi ere indkorporerede under Loven eller ikke, at vælge en Forvalter til at tage Vare paa vore Ejendomme; og det var for at kunne udøve denne Magt vi som en Kirke, som et religiøst Samfund have, at Forslagene bleve opstillede i denne Form, saa at der ikke herefter kunde blive Spørgsmaal om vor Forvalters Berettigelse til at handle uafhængigt, ligemeget enten vi ere en Korporation eller ikke.

Ogsaa Følgende bleve ensstemmigt vedtagne til Opholdelse:

De Tolv Apostler, deres to Raadgivere og Biskop Ed. Hunter som Raadgivere til Kirkens timelige Forvalter.

Albert Carrington som Præsident for den vedvarende Emigrationsfond til Hjemsamling af de Fattige, og Følgende som hans Medhjælpere: F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, John W. Young, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, William Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoodey, Robert T. Burton, A. O. Smoot og H. B. Clawson.

Orson Pratt som Kirkens General-Historieskriver og Wilford Woodruff som hans Medhjælper.

Truman O. Angel som Kirkens General-Arkitekt, og T. O. Angel jun. og H. W. Folsom som hans Medhjælpere.

Som Revisorer: Wilford Woodruff, E. Snow, F. D. Richards og J. F. Smith.

George Goddard som Konferencens Skriver.

Derefter blev oplæst Navnene paa tolv Brødre som bleve beskikkede til at gaa ud paa Mission.

Raadgiver L. W. Hardy talte om Tiende-Principet. Sagde, at det vilde være umuligt for Biskop Hunter og Raadgivere, personligt at besøge overalt i dette udstrakte Territorium, derfor var der udvalgt Agenter som skulde efterse og varetage Tiende-Affærerne. Gud indstiftede Tiendeloven i Begyndelsen. Abraham betalte Tiende af sin Jords Afgrøde, og da Gud oprejste sin Profet Joseph Smith, indførte han Loven om Tiende og Ofringer, og disse som nøjagtigt iagttage denne Lov, ville blive velsignede i Overflod. Han beklagede, at der i nogle Stave, ifølge den igaar oplæste Rapport, kun var indbetalt saa smaa Beløb i Fastepenge, hvoraf de Fattige skulde hjælpes, og han gjorde en faderlig Opfordring til alle Biskopperne om at være kjærlige og gavmilde mod de Fattige, og anmodede indstændigt de Hellige at betale deres Tiende og Ofringer, og derved sikre sig store og uvurderlige Velsignelser som Gud har lovet.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa 32 Missionærer, hvis Arbejdsmarker herefter vilde blive bestemte.

Derefter blev bekjendtgjort, at de i Byen værende Missionærer ønskedes at møde i Raadhuset næste Dags Formiddag Kl. 10; og at et Møde for de Halvfjerds vilde blive afholdt i Forsamlingshuset i 14de Ward, samme Dags Aften Kl. 7.

Præsident John Taylor sagde til Slutning: Jeg tænker, at vi nu ere omtrent færdige med denne Konferences Forhandlinger. Jeg er meget glad ved at være Vidne til den Følelse og Aand, som har tilkjendegivet sig i vor Midte, og jeg vil paany opfordre Stavs-Præsidenterne, Biskopperne, Højraadet, Præsterne, Lærerne og Diakonerne at udsprede de Lærdomme og Instruktioner blandt Folket, som ere blevne givne her,

og at paase, at Guds Riges Orden bliver opholdt og hævdet; at vi, hver for sig og forenede, søger at tilvejebringe en nærmere Forening med Herren; at vi paase, at Ærlighed, Sandhed, Retskaffenhed og Dyd bliver vedligeholdt og opholdt i de forskjellige Staver. Paase, at I i Eders forskjellige Staver opretholder rene Principer, og kvæle enhver Ting, som er i Modstrid med Dyd, Retfærdighed og Ærlighed, og at Guds Love blive holdte i Ære, at Kirken bliver renset fra Alt, som er urent, saa at vi kunne berede os selv til at fremstille os for Herren med Tillid til, at han vil understøtte os i alle vore Foretagender; at vi maa nærme os Herren istedet for at fjerne os fra ham, og at vi maa følge de Raad, som blive givne os i Henseende til Co-operation, og i Særdeleshed i Henseende til Fabrikation. Vi ønske at understøtte Hjemme-Industri i alle dens Grene, saa at vi kunne blive selvstændige. Og lad os forsøge at efterleve vor Religion og holde Guds Befalinger, og hans Velsignelser vil tilflyde os, men dersom vi forsømme disse Ting, vil det Modsatte blive Tilfældet. Jeg ønsker at gjentage hvad jeg sagde igaar om dette Emne, at ingen Præsident, Biskop, Præst, Lærer eller Diakon kan forsvare at tillade Guds Love ustraffet at blive trampede i Støvet, indenfor deres Omraade. Dersom de gjør eller laaner Haand til Uretfærdighed, vil Gud kræve det af deres Hænder, men dersom de ønsker at bære andre Mænds Brøde paa deres Skuldre, — for mig gjerne, — jeg vil ikke og de Tolv vil heller ikke. Det tilkommer os at gjøre Guds Villie og holde hans Befalinger, og dersom vi gjøre dette, vil Guds Aand og Velsignelser og Kraft være med os fra nu af, men dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi forvente hans Vrede over os. Lad os derfor paase, at de Mænd, som beklæde Stillinger i Kirken, ere Mænd af Ære, Sandhed og Retfærdighed. Vi bryde os ikke om Bedragere, om Uærlige eller dem som søge at drage Vinding af os, — lad dem gaa deres egen Vej, men lad os søge efter Sandhed, Ærlighed og Retskaffenhed, saa at vi kunne blive lig vor himmelske Fader, der er ren og hellig og ikke ser igjennem Fingre med Synd af nogensomhelst Art. Gud velsigne Eder. Jeg føler til at takke Brødrene for den gode Orden som har været udvist, og at anerkjende mine Brødres, de Tolvs Arbejder, og ogsaa Sangkoret og Alle, som have Interesse for Zions Velfærd. Maa Gud velsigne Eder og lede Eder fremad paa Livets Vej. Amen.

Konferencen blev sluttet til den 6te April 1880.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Orson Pratt.

George Goddard.
Konferencens Skriver.

Levende og døde Profeter.

For hos Menneskeslægten at bevare en sand Kundskab om Gud og hans Love, har han, fra Tid til Tid, siden Skabelsen, oprejst Profeter, hvem han, i de forskjellige Generationer, har sendt til Menneskeslægten med et Sandheds og Frelsens Budskab. Disse Profeter have frembaaret deres Budskab mundtlig eller nedskrevet dem i Bøger, for at de kunde blive bevarede til Gavn

for Efterslægten, og de have almindeligvis været istand til at give de kraftigste Beviser paa Guddommeligheden af det Budskab, de bare eller det Vidnesbyrd, de forkyndte for Folket.

Sandheden af det Budskab, der blev frembaaret af Fortidens forskjellige Profeter, om hvem vi have nogen Optegnelse, blev almindeligvis indlysende for enhver ædel Person, som vilde undersøge det; men nogle faa Argumenter vare dog nødvendige for at understøtte Sandheden af deres Lærdomme, thi disse vare altid i fuldkommen Harmoni med Menneskets naturlige Intelligence, naar man kun vilde undersøge den med et fordomsfrit, upartisk, ærligt og oprigtigt Hjærte.

Ingen Profet, som var sendt af Gud, har nogensinde fremkommet med en Lære eller Princip, som i fjerneste Grad har været i Modstrid med Videnskabens Sandheder eller sund Filosofi, naar den kun bliver rigtig forstaaet; ejheller har nogen sand Guds Profet nogensinde lært Noget, som vilde have været til Skade for dem, som hørte det, dersom de havde adlydt det. Kort sagt, de Lærdomme og Budskaber som bleve forkyndte af Profeter, sendte af Gud, har altid været af en saadan Beskaffenhed, at de have anbefalet sig selv som sande, rene, gode forædlende og velgjørende til ethvert ædelt Menneske, som vilde undersøge dem, og ved Forkastelse eller Antagelse af dem, lade sig lede af Samvittigheden.

Og dog, forunderligt nok, trods deres Læres Renhed og Sandhed, deres hellige Levnet, deres høje Kaldelse og uagtet deres ædle Nidkjærhed for deres Medmenneskers Velfærd og Frelse, have man dog omtrent altid lagt et ubarmhjærtigt og grusomt Had for Dagen mod Profeterne; de have forfulgt, pisket og stenet dem og i mangfoldige Tilfælder myrdet dem. I een Forstand har det i Almindelighed været et lidet misundelsesværdigt Lod at blive kaldt til at være en Guds Profet. En saadan Kaldelse har næsten altid dømt den Kaldede til et Liv fuldt af Modgang, Mangel og Forfølgelse, og i mangfoldige Tilfælde til en smertefuld og skrækkelig Død; og dersom disse Fortidens Profeter ikke havde havt Forvisningen om en fremtidig Belønning til at trøste og opholde dem, vilde de af alle Mennesker have været de mest elendige og ulykkelige.

De Forfølgelser, som Guds Profeter have maattet udholde, have almindeligvis været tilskyndet ved Bagvaskelse, Sladder og Løgne, som have været udslynget imod dem. Disse, da de ikke vare grundede paa Sandheden, ere snart blevne forglemte, skjøndt i mange Tilfælde ikke før efter at Offerets Blod var flydt. Men en Profets Vidnesbyrd og Lære, kan ikke, trods den Bagvaskelse, som ledte til hans Død, gaa i Forglemmelse. De ere sande og skinne med en evig Lue; og naar saa denne Mand er død, og de Løgne, som vare udspredte imod ham ere forglemte og ikke længere kan opvække Had imod ham, gjør Efterslægten ham al den Ære, som hans Samtidige nægtede ham, og raabe: „Se, han var en Profet, men vore Fædre vidste det ikke." De oprejse Mindesmærke over hans Levninger; hans Navn bliver indridset blandt Helgendes, og hans Skrifter blive opbevarede og holdte i Ære.

Og maaske den Slægt, som saaledes ærer en død Profet, forfølger og myrder til samme Tid de levende, talende Guds Orakler blandt dem.

Hvor forfærdeligt! Og dog er det ikke overdrevet. I Historien om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn, er det ofte fremstillet saaledes i hele dets frygtelige Virkelighed. Selv i dette

nittende Aarhundrede, omgivet af en Civilisation, som praler af Frihed til at handle Enhver efter sin Overbevisning, er en Guds Profet eller et Folk som tror paa ham, ikke fritagen for Forfølgelse og Død, hvilket tydeligt nok fremgaar af at fornylig de Sidste-Dages Hellige og deres Ældster i Nord-Caroline ere blevne piskede; Joseph Standings koldblodige Mord i Georgia, Forenede Stater, Nord Amerika, og den nylig tagne Beslutning af de Forenede Stater om at ville, ved lovlige eller ulovlige Midler, ødelægge Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt deres Opforbring, som de har udsendt til andre Nationer, om at hjælpe dem i deres ugudelige Foretagende, ved at forbyde de Hellige i fremmede Lande at adlyde Guds Befaling, at hjemsamle dem til deres Guds Zion, ogsaa de Sidste-Dages Helliges Historie, som er en uafbrudt Række af Vold og Uret for deres Religions Skyld. Hvorfor vil da en Slægt, som saaledes ærer og bevarer de døde Profeters Skrifter, forkaste, forfølge og dræbe de levende? Det vilde være langt bedre for en Mand at modtage en levende Guds Profets Tjeneste end at læse tusinde døde Profeters Skrifter. En Mand kan aldrig faa sine Synder tilgivne ved at læse de døde Profeters Skrifter, Lærdomme og Vidnesbyrd. Om han end aldrig saa længe og saa flittigt undersøger Skrifterne, kan han dog aldrig erholde den Hellig-Aands Gave som, tilligemed Synds-Forladelse er uundgaaelig, nødvendig til Frelse. Men dersom han kun kunde blive tilladt at se og modtage en levende Guds Profets Administration, vilde han faa Tilgivelse for sine Synder og den Hellig-Aands Gave ved Daab paa den rette Maade og ved Haandspaalæggelse af denne Profet. Satan ved, at en levende Guds Profets Arbejder kan anrette mere Ødelæggelse i hans Rige end alle de døde Profeters Skrifter tilsammen formaar, og det er derfor, at han opirrer onde Menneskers Hjærter til at dræbe Profeterne og bortrydde den sidste Mand fra Jorden, som holder det hellige Præstedømme. Skjøndt han i tidligere Tider har havt megen Held med sig heri, vil det dog denne Gang slaa fejl for ham. Der er nu en Skare af Guds Tjenere, iklædte med det hellige Præstedømme, som arbejder blandt Nationerne, og det Arbejde, som de udføre, skal aldrig blive taget fra Jorden eller overvindes, indtil Menneskenes Søn kommer i sin Herlighed.

„Skandinaviens Stjerne", som udkommer to Gange om Maaneden, vil for Fremtiden blive tilsendt Abonnenter i Utah og overalt i de Forenede Stater, Amerika, portofrit for 1 Dollar om Aaret, naar den sendes en Gang om Maaneden, og 1 Dollar 25 Cents, hvis den ønskes tilsendt enkeltvis, hver Gang den udkommer. Paa Grund af denne Nedsættelse i Subskribtionsprisen, maa Betalingen uafvigelig erlægges forud, og tidligere Abonnenter anmodes om at forny deres Subskribtion i rette Tid, for at undgaa Standsning i Forsendelsen. Ny tiltrædende Abonnenter kunne erholde de af denne Aargang allerede udkomne Numre, saalænge Oplag haves. Agenter erholde hvert 10de Expl. frit. Alle Rekvisitioner, samt Pengebeløb, bedes indsendt til „N. Wilhelmsen, Lorentzensgade Nr. 14. 1. Sal, Copenhagen". **„Nordstjernau"** kan erholdes paa samme Betingelser.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Til Præstedømmet i Konferencerne.

Heldigvis er det overordentligt sjeldent, at der opstaar Misforstaaelse angaaende Grændsen af den Myndighed disse have, som arbejde i Grene og Konferencer. Grunden hertil er, at for at kunne virke fuldt gavnlig, bør hver Ældste være nøjagtigt underrettet angaaende Udstrækningen af og Grænsen for hans Virkekreds og Myndighed. Ved at holde sig for langt indenfor den begrændsede Linie, bliver en Person indskrænket og tvungen i sin Virksomhed, og Værkets Fremgang, under hans Overopsyn, hæmmet. Dersom han paa den anden Side overskrider Grændserne for sin Beskikkelse, maa han nødvendigvis indsnige sig i en Andens Arbejdsmark, og saaledes gjøre Brud paa Ordens Principerne. Lovene og Principerne for Kirkens Regering ere imidlertid saa overordentlig simple, at Misgreb og Misforstaaelser ere unødvendige.

Naar en Mand i Jesu Kristi Kirke modtager en Del af det hellige Præstedømme, hvilket bemyndiger ham til at handle i de Kaldelser og Beskikkelser, som vedkomme dette guddommelige Værk, er det, for at kunne virke heri, hans Pligt, flittigt at gjøre sig bekjendt med de Pligter som særligt ere forbundne med denne Myndighed og Kaldelse. Den samme Regel gjælder i Tilfælde, hvor Nogen bliver udvalgt til en særlig Kaldelse. Mangel paa Underretning, medfører Udygtighed til at handle med Visdom til Velsignelse for Guds herlige Værk; derfor siger Befalingen, given ved nyere Aabenbaring: „Lad hver Mand kjende sin Pligt og gjøre den."

Der er et underliggende Princip, som skulde være som en Ledestjerne for enhver Mand i Henseende til Kirkens Bestyrelse. Det er en Vejviser, som letfatteligt er given i Aabenbaringerne til Guds Kirke, og som indbefattes i alle hans Hænders Gjerninger, hvoriblandt de Verdner, som pryde Himmelens udstrakte Rum. Denne Vejviser er, at i enhver af Kirkens Embeder og Bestillinger, den lavere Myndighed ikke styrer og kontrollerer den højere.

Bringende dette Princip til Anvendelse i denne Missions Affærer, maa det anses for Rigtigt at bestemme en Ældstes Stilling, som præsiderer over en af Kirkens Grene. Han skulde i enhver Henseende være en Fader for den lille Flok, han er betroet at vaage over, idet han drager Omsorg for baade deres timelige saa vel som aandelige Velfærd, med den største Omhyggelighed. Han skulde virke med Mildhed og Sagtmodighed, og dog være urokkelig som Klippen, naar der er tale om Retfærdighedens Principer. En af hans Hovedpligter er at paase, at Præstedømmet og de Hellige opfylde deres Pligter, og ved Guds Velsignelse og sine Brødres Hjælp, at udrydde Ugudelighed fra Kirken. Han skulde ogsaa altid erindre den meget store Ansvarlighed som hviler paa ham, i at udsprede Evangeliet, og understøtte dem, der præsidere over ham. Han bør ogsaa erindre, at alle Sager af Vigtighed, som vedrører Værket indenfor hans Virkekreds, skulde modtage Kirkens

Bifald, da Loven, som er aabenbaret angaaende denne Gjenstand siger, at Alt skal udføres med „almindeligt Bifald."

Enhver Mand, som holder en Beskikkelse, er uafhængig i sin Kaldelse og Virksomhed, og Gjenstand for Vejledning af en højere Autoritet. Som for Exempel en omrejsende Ældste, der er beskikket til et Distrikt i Konferencen, præsiderer, i Kraft af denne Beskikkelse, over de Grene som findes deri. Men naar en Mand præsiderer over nogen Konference eller Afdeling af Kirken, følger ikke deraf, at han selv behøver at vaage over de mindste Enkeltheder som vedrører den. At ville forsøge herpaa, det vil sige de mindste Enkeltheder, vilde endog være en højst uvis Fremgangsmaade. En vis og nyttig Forvalter, vil bruge al den Hjælp, han har, paa den nyttigste og bedste Maade, og saaledes holde Samfundet i Virksomhed, holde det i uafbrudt Livlighed, og lade Aandens Liv flyde synligt gjennem hele Organisationen.

Ved Behandling af en Grens Affærer, fordrer almindelig Høflighed og Orden, at naar enten en omrejsende Ældste eller Konferencens Præcident er tilstede, Forstanderen da overtyder sig om hans Mening, og handler i Overensstemmelse hermed. Det følger ikke deraf, at den omrejsende Ældste eller Konference-Præsidenten skal tage Magten fra Forstanderen over Grenen, men denne skal naturligvis respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulde det aldrig tabes afsyne, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Aand til at lede dem, blive nogen Mangel paa Enighed i Følelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedsmand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmaalet, bliver opfordret at gaa frem som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære, for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip er gjældende overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem den omrejsende Ældste og Konference-Præcidenten, og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

En Sag, som ikke bør forglemmes, der gjælder for Alle, uden Hensyn til hans Rang og Stilling, er, at Præstedømmet eller en dermed forbunden Beskikkelse, ikke er givet nogen Mand, for at sætte ham istand til at herske over Nogle med despotisk Magt. En haard, bydende og tvingende Aand, er i Modstrid med Kristi og Evangeliets Aand. Alle Kaldelser henhørende til Kirken ere hellige, og paalagte Mænd for at de kunne velsigne og ikke undertrykke deres Medmennesker. Det er en Kaldelse, som sætter den vise og beskedne Besidder istand til at lede Mænd og Kvinder frem paa Lysets, Kundskabens og Dydens Vej, saa at de kunne erholde den evige Freds og Frelses Velsignelser.

Ankomst og Beskikkelser. Den 29de f. M. havde vi den Glæde at byde velkommen hertil, nedennævnte Brødre fra Zion, som havde havt en god og behagelig Rejse paa 25 Dage. De beskikkes saaledes: Ældste Isak Sørensen til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, Ældste Hans Funk til at arbejde i Aarhus Konference og Ældste Peter Nielsen til at arbejde i Gøteborg Konference.

N. Wilhelmsen.
Præsident over den skandinaviske Mission.

Evig Straf.

Af Ældste Moroni Snow.

Der existerer blandt Menneskene en Mængde forskjellige Meninger angaaende Betydningen af Ordene Helvede og Helvedesild, som saa ofte forekomme i Bibelen. Præsterne have, til deres egen Fordel, tilbageholdt den sande Mening fra den mere uvidende Klasse, og have truet de Vantro og disse, som have vovet at stride mod deres Lære, med en „Sø af Ild og Svovl," i hvilken de Ondes Sjæle for evigt skulde brænde og aldrig fortæres. Den lavere Klasse har saa længe været under lejede Præsters Aag, og deres Frygt for Gud er saalænge bleven lært dem ved Menneskebud, at det synes haardt for dem at forstaa Bibelens simple Sandheder. Det nittende Aarhundredes store Profet (Joseph Smith) har givet Nøglen til den rigtige Forstaaelse af det ovenfor nævnte Ord, idet han siger: „Evig Straf er Guds Straf." Dette er fordi Gud er evig og hans Dage ere uden Ende, og hans Straffe staa i Forhold til den evige Verden; af denne Grund er evig Straf af en modsat Art som Straffene i denne Verden. Den herskende Tro er, at naar Mennesket dør, bliver det strax enten ophøjet til Herlighed eller nedkastet til Skjærsilden. Dersom vi blot, i det sidste Øjeblik før Livets Traad er bristet, bekjender Jesus Kristus, skulle vi blive frelste. En saadan Lære er nok til at faa ethvert ædelt Menneske til at trække sig tilbage.

Lad os undersøge nogle faa Fakta i Henseende til disse Udtryk som ere brugte i den hellige Skrift. De vigtigste Forsvar herfor, finde vi i Følgende (Hebr. 9, 27.): „Det er Mennesket beskikket, engang at dø, men derefter Dommen." Hvor længe efter Døden Dommen kommer, taler Paulus ikke noget om her. Salmisten siger (15, 10): „Thi du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse." Dette er stadfæstet af Peter (Ap. Gj. 2, 27), som ogsaa siger (1 Petr. 3, 18—20): „Han, som led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage." Efter tre Dages Forløb opstod Jesus, og viste sig for Marie, til hvem han, da hun vilde omfavne ham, sagde: „Rør mig ikke, thi jeg er endnu ikke opfaret til min Fader; men gak til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud," (Joh. 20, 17.), hvilket han gjorde, saaledes som berettet i Markus 16, 19 og Ap. Gj. 1, 9—11.

Af disse Skriftsteder erfare vi, at der mellem Døden og Opstandelsen er et Tidsrum, i hvilket vore Aander existerer. Det er dette Paradis til hvilket Jesus hentyder i Lukas 23, 43. Jesu Mening kunde ikke misforstaaes af Jøderne og dem som omgave ham, thi de troede paa dette Opholdssted, og det hebræiske Ord „Sheol" er blevet oversat ved „Helvede", og betegner et skjult, hemmeligt eller forbulgt Sted, og i det Græske benyttes Ordet „Hades", som udspringer fra „a" og „eidon", som betyder ikke set. Dette Helvede eller Hades er aldrig benyttet for at betegne Synderes Straffested. Josephus, den jødiske Historieskriver, siger herom: „Dette Sted anses for et For-

varingssted for Sjæle — — — medens de vente paa den evige Hvile og ny Liv i Himmelen, hvilket følger efter Opholdet paa dette Sted. Dette er hvad der forstaaes med Hades, hvori alle Menneskers Sjæle opbevares, indtil en vis Tid, hvilken Gud har bestemt, da han vil lade alle Mennesker opstaa fra de Døde — — — de selv samme Legemer, hvilke I Grækere tro at være opløste, ville igjen opstaa." Hades deler han dernæst i to Steder, hvor de Retfærdige og de Uretfærdige opbevares, og det første, siger han, „kalde vi Abrahams Skjød." Se Lukas 16, 23. Han siger, de Onde „ere paavirkede af den forfærdelige Forventning om en forestaaende Dom og derpaa følgende Straf." Saaledes blev det forstaaet af Jøderne, til hvem Jesus talte, og stemmer ganske overens med Evangeliet, som aabenbaret gjennem Profeten Joseph.

Efter Døden kommer Dommen; og de, som ere døde i enhver af Verdens Tidsaldre, ville staa for Kristi Domstol, iførte deres opstandne Legemer, og alle Mennesker ville „blive dømte i Overensstemmelse med deres Gjerninger i Kjødet," og de Retfærdige ville modtage deres Belønning, medens de Onde skal „gaa bort til den evige Ild," og „Død og Helvede bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død." (Aab. 20, 14).

Forat søge at gjennemtrænge det hemmelighedsfulde Mørke, hvori Guddommen har indhyllet de Ondes Tilstand, ville vi undersøge de Udtryk Skriften selv benytter sig af. Som før bemærket, benyttes i Græsk for Helvede, „Hades", saaledes ogsaa det Udtryk som benyttes for at betegne de Ondes Endeligt. Ildsø er „Gehenna". Dette Udtryk blev tydeligt forstaaet af Jøderne, og vilde have været hos os idag, dersom den sande Mening ikke havde været tilbageholdt af listige Præster. Gehenna er i Virkeligheden Hinnom Dalen, syd for Jerusalem, der engang var berømt for den skrækkelige Molok Tilbedelse, som der fandt Sted, og som senere blev besmittet af alle Slags Urenligheder og opfyldt med Dyrs samt Forbryderes døde Legemer. For at tilintetgjøre denne Masse af Fordærvelse og forhindre Pestilentse, lod man vedvarende en Ild brænde, som naturligvis ødelagte Forbrydernes døde Legemer, og Elementerne, hvoraf de engang bestode, bleve spredte til Himmelens fire Vinde, og derved blev Pestilentsen forhindret fra at sprede sig. Ved denne Ilds Virkning bleve Elementerne, hvoraf Legemerne bestode, opløste og gik tilbage til deres oprindelige Stilling. Vi kunne ikke tro, at de Ugudelige skulle brænde i al Evighed, ejheller lærer Bibelen noget Saadant.

Judas, Jakobs Broder, siger, idet han hentyder til evig Straf: „Ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der de paa samme Maade, som disse, vare henfaldne til Utugt, ere satte til et Exempel, idet de bare en evig Ilds Straf." (Juda 7 V.) Disse ugudelige og fordærvede Steder bleve ødelagte saaledes, at intet Spor af dem efterlodes, og dog var Ilden ikke af nogen lang Varighed, men kun tilstrækkelig til at ødelægge eller opløse Legemets grovere Bestanddele, og dette er „et Exempel, idet de bære en evig Ilds Straf." Gud existerer fra Evighed til Evighed, og de Midler, hvorved han enten straffer eller ødelægger de Ugudeliges Sjæl i de evige Verdner, er den evige Straf i den Forstand, som Jesus talte om den og som det er aabenbaret ved Profeten Joseph Smith.

Ere Stjernerne beboede Verdner?

Af Ældste George Reynolds.

Jeg synes Aanden hvisker: Ej Nogen kan opdage
Et Sted i Himmelrummet, hvor Gud lod Intet skabe.
Guds Gjerninger vedblive, der er ej nogen Ende
Paa Verdner og paa Liv; men altid vil man kjende,
At Fremskridt og Forbedring gjentager sig paany,
Og flere Kloder dannes, hvor Aander finde Ly,
Thi Kaos ubegrændset maa lyde Ordet „Bliv";
Der er ej nogen Ende paa Rum og Aand og Liv.

W. W. Phelps.

Dersom vi antage, at Videnskabsmændenes Formodninger ere rigtige, maa vi komme til det Resultat, at:

Der er i det mindste tre Ting, som ere uendelige — Verdensrummet, Tid og Materier. Verdensrummet er ubegrændset, Tiden er evig og Materierne ere uudtømmelige. Det er paa denne Maade, at guddommelig Intelligence arbejder og over hvilket guddommelig Visdom raader.

Det er kun faa Generationer siden, at kristne Mænd og Kvinder omtrent over hele Verden hyldede den sørgelige Ide, at af alle den almægtige Guds utallige Skabelser, var alene denne Verden, denne lille Klode vi bo paa, et Opholdssted for menneskelige Væsner. Hvad Ejendommeligt der var ved denne Klode som gjorde, at den saa højlig og undtagelsesvis blev begunstiget, formaaede de ikke at sige, thi hverken dens Størrelse, Skjønhed eller Stilling i Universet, udmærkede den fremfor Myriader af andre Stjerner. De troede ydermere, at den store Jeg Er, almægtig i Visdom, Magt og Kundskab havde, som det synes, ligget i Dvale i Evighederne forud, indtil for en sex Tusinde Aar siden, da han pludselig fik den Ide at skabe og danne en Jord til Opholdssted for Væsner i hans eget Billede og efter hans egen Lignelse, og ved hans Krafts evige Ord sætte denne Ide i Udførelse. Foragtelig som en saadan Theori er, og nedværdigende for den levende Guds Karakter, blev det dog dengang anset for ubibelsk og ureligiøst at tro, at der var andre beboede Verdner end den vi bo paa; og det er kun i de senere Aar, siden det evige Evangeliums Gjengivelse i sin Fylde, at Skabelsens Storhed og Frelsningsplanens Herlighed, i saa stor Grad er daget op i de Uinspireredes Hjærter, gjennem det hellige Præstedømmes Lys og Lære, og at de nu ere mere almindeligt villige til at tilstaa, at ikke alene en Verden, men Myriader af Verdner have været skabte og dannede som Opholdssted for Guds Børn, dels medens de vare iklædte Dødelighed og dels ophøjede til evigt Liv.

Man har paastaaet, at den Formodning, at endel af Himmelens Stjernehærskare var beboet af udødelige Væsner, var ubibelsk, fordi, sagdes der, den var i Modstrid med Beretningen om Skabelsen, saaledes som givet i Første Mosebog. Men det maa erindres at Bibelen ikke er en videnskabelig Beretning, til Undervisning for Lærde. Den er en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene, skreven for alle Folk. Den er i Særdeleshed bestemt for de Fattige , de Ringe og Ulærde, til hvem

Evangeliet bliver prædiket, og som saadant affattet med Hensyn til deres Tankegang og Maade at udtrykke sig paa. Moses, som skrev Beretningen om denne Verdens Skabelse, der er bleven nedarvet til os, skrev ikke til et videnskabeligt uddannet Folk, men til et Folk, som gjennem et grusomt Slaveries uafbrudte Arbejde, vare faldne meget dybt; saa dybt vare de sunkne, og saa Lidet kjendte de, at da Moses nogle Dage var fraværende fra dem, for at samtale med Herren paa Bjerget, behøvede de at danne en Guldkalv til at være deres Gud, for at de kunde se den Ting de tilbade. Ijheller skrev Moses en Beretning om hele Universets Skabelse; det var denne Jords Organisation, hans Historie havde at gjøre med, og de andre mere vigtige Skabelser, tagende Verdensbygningen som et Hele, ere simpelt indførte i deres Slægtskab til Hoved-Gjenstanden. Bibelen er skrevet til Folket, for Folket og i Folkets Sprog, skjøndt der Intet er i dens Blade som, naar det bliver optaget i dets bogstavelige og ligefremme Mening, kommer i Modstrid med den sande, velforstaaede Videnskab.

Endnu mere besynderlig er den Paastand, at det er ureligiøst at tro Tilstedeværelsen af mange beboede Verdner. „Dersom der er flere end en beboet Klode," spørger En, „hvorledes er det da muligt, at den Gud, som omfatter Alt, vil kunne betragte denne Jord med sine Indbyggere, der overfor det umaadelige store Verdensrum med dets utallige Kloder er saa godt som Intet, med en saadan Opmærksomhed, som han gjør? Og mindst af Alt, hvorledes skal hvert Menneske kunne vedblive at modtage saamange Beviser paa Guds Naade og Gunst og Godhed, som Religionen lærer om, og uden hvilke et religiøst Menneske maa føle sig ensom, ulykkelig og forladt?"

Hvilken elendig Opfattelse af en Gud! Hvor indskrænket i Kundskab! Hvor begrænset i Magt! Men Ulykken er, at det Menneske, der siger saaledes, misforstaar det Væsen, han tilbeder; han kjender ikke den sande og levende Gud. Skjøndt han tilstaar, at Gud er almægtig, fremgaar det dog tydeligt, at han i sit inderste Hjærte ikke tror paa Guds Almagt. Efter hans Begreber frygter han altsaa, at Gud har en for stor Familie til at kunne drage fornøden Omsorg for den. Dette er at gjøre det Hele meget simpelt, og tilkjendegiver, hvilken Betydning han tillægger det Væsens lovpriste Almagt og Alvished, som han paastaar at tilbede. En Troende af det sande Evangelium, har ingen saadan Frygt; hans Tro er udstrakt og evig; han erkjender, at „Gud kjender alle sine Gjerninger," ikke alene siden Jordens Skabelse, men fra Evighed til Evighed. Det sande Evangeliums Principer og Lærdomme gjøre det Hele klart for ham; endel af Himmelens Hemmeligheder ere aabnede for hans Forstand, og han tilbeder en Gud, uendelig i sin Magt, Visdom, Herlighed og Styrke, som omfatter alle sine Skabninger, og elsker og drager Omsorg for alle sine Hænders Gjerninger, hvis Antal forøges i Evigheden, til hvis Riges og Herligheds bestandige Tiltagen, der ikke skal være nogen Ende, og hvis Efterslægter vedbliver for evig.

Efter at den Ide var bleven almindelig blandt de Dybttænkende, at vor Jord ikke var den eneste beboede Klode, skrede Astronomerne til, ved Hjælp af Spektroskopet, Teleskopet og andre Instrumenter, at forsøge, fra Stjernerne selv at hente Beviser til Gunst for denne Ide. Ved Hjælp af Spektroskopet have de godtgjort, at Planeterne, som tilhøre vort Solsystem, have i deres Sammensætning, mange af de Jordarter, Metaller etc, som

udgjøre denne Jord og dens Atmosfære, med andre Ord, de ere sammensatte af samme Materialer som vor Jord. De indskrænkede dem ikke engang til Planeterne, men undersøgte endog Solen, og fik det samme Resultat; *) de vendte deres Opmærksomhed til Fix-Stjernerne, og ogsaa her opnaaedes det samme Resultat, om end i mindre Grad, paa Grund af deres umaadelige Afstand; ja endog i Mælkevejen er funden nogle af de Elementer, som ere almindelige for denne Jord. Her var altsaa opdaget det Baand som sammenknyttede Himmelens Hærskarer, thi det blev indlysende, saavidt Astronomien paa sit daværende Standpunkt kunde bevise, at Guds Skabelser, om end ikke aldeles, saa dog væsentlig, ere sammesatte af de selvsamme Elementer, skjøndt de uden Tvivl ere mere eller mindre fremskredne paa deres Fuldkommelsesbane. Dersom altsaa dette er Tilfældet, saa paastaar Filosofen, og vi tro med Rette, at dersom Verdnerne ere sammensatte af lige Elementer, er det ikke fornuftigt at antage, at de ere skabte i samme Øjemed, nemlig at være et Hjem for Mennesker, og et Opholdssted for Guds Sønner og Døtre. Thi, dersom de ere skabte af de samme Elementer, er det naturligt at antage, fraset lokale og individuelle Ejendommeligheder, at de vilde blive paavirkede paa ganske den samme Maade, og vi maatte da f. Ex. kunne finde de samme Resultater frembragte ved Forening af de samme Gasstoffer paa Venus eller Mars, som paa Jorden. Dersom vi finde Vand der, kunne vi forvente, at Solens Hede vil fordampe det; dette vilde danne Skyer; Skyer vilde afgive Regn; Aaer, Strømme og Floder vilde dannes, og disse vilde igjen danne Søer. Undersøgelserne med Teleskopet have bekræftet disse Theorier. Mars, der lettere end nogen anden Planet kan undersøges paa Grund af sin Nærhed til Jorden, og dens beslægtede Forhold til Solen, har af en Mængde Vidnesbyrd været bevist at være af ganske samme Beskaffenhed som Jorden. Astronomerne finde paa denne røde Planet Oceaner, Søer, Floder, Øer og Fastlande; Skyer drage gjennem dens Atmosfære, og dens Nord- og Sydpol synes ligesom vor at være bedækket med evig Sne, hvilket viser at, ligesom hos os, den ækvatoriale Zone er den hedeste. Naar vi indrømme, at dette Alt er bevist, hvormeget lettere er det da ikke at tro end ikke at tro, selv uden Hjælp af Aabenbaring, at Mars er et Opholdssted for Menneskenes Børn. At tænke anderledes, vilde være i højeste Grad i Modstrid med sund Fornuft, og vilde saaledes efterlade det Spørgsmaal ubesvaret: For hvilket Øjemed er denne og alle de øvrige Planeter skabte?

Den berømte Astronom, Hr. R. A. Proctor har, paa en meget vellykket Maade sammendraget Alt hvad Astronomien lærer os, angaaende de øvrige Verdner. Han siger: „Vi se, at foruden vor Sol, er der Myriader af andre Sole i det uendelige Verdensrum; at disse Sole ere store, faste Legemer, som ere istand til, ved sin Tiltrækningskraft, ligesom Solen at bringe andre Kloder til at bevæge sig omkring dem; at disse Sole ere dannede af Elementer i Lighed med dem som udgjøre vor egen Sol, saa at Verdner, som dreje sig omkring dem, maa antages at være af samme Beskaffenhed som denne Jord; og at disse Sole udsende al den Livskraft som vi vide, er nødvendig for Opholdelsen af organiserede Væsner paa vor Jord. Er det da ikke fornuftigt at antage, at disse Sole ikke ere skabte for Intet? Dersom dybttænkende Mænd have Ret i at antage, at den Lys og Varme, som bevæger sig omkring den, ikke gaar tabt — i Tilfældet med alle Planeterne med Undtagelse af vor lille Jord — ved at blive udgydt, hvor intet Liv opholdes eller nyder godt deraf, da er visselig Paastanden en Million Gange stærkere med Hensyn til Fix-Stjernerne. Skjøndt vi ikke her, saaledes som i Solsystemet, virkelig kan se de Verdner, om hvilke vi gjøre Formodninger, fremstille de sig dog klarlig for vort Sind, forskjellig i Størrelse og Bygningsform, uendeligt forskjellige i fysisk Tilstand, men dog uden Undtagelse beboede af Skabninger, afpassede af de Omstændigheder som omgive dem, og at enhver Ting paa den klareste og mest forbausende Maade, bærer Vidnesbyrd om den Almægtiges Visdom og Godhed.

*) Jern, Kobber, Zink, Sodium, Kalkium, Magnesium, Kromium og andre Metaller, ere blevne fundne i Solen, ved at analysere dens Straaler.

„Julestjernen".

Snart lyder nu Sangen til Julens Fest
Og alle Guds Børn de bydes til Gjæst;
Det Bud, som blev bragt den Jomfru i Løn,
Nu bliver forkyndt i sin Fylde skjøn.

Den Stjerne, som tændtes i Bethlehem brat,
Den straaler for Alle, ved Dag og ved Nat;
Men Mange kjende den Stjerne ej,
De gaa paa Mørkets den dunkle Vej.

Den Julestjerne blev tændt af Gud,
Og Budet fra Zion har Gud sendt ud;
Den straaler over den ganske Jord,
Og Ordet forkyndes i Syd og Nord.

Og Alle, som ere af Israels Blod,
De kan ej staa dens Straaler imod;
Nej, bøje de maa deres Knæ for Gud,
I Daaben de faa deres Synd tvættet ud.

O milde Fader, o Himlens Gud,
Lad aldrig den Stjerne slukkes ud,
Men lad den lyse fra Jul til Jul,
At hver en Synder kan komme fra Skjul.

Da sjunges der vil paa den ganske Jord:
Halleluja! Herren vor Gud er stor!
Som Englene sang hin Julenat,
Da Stjernen sig viste for Hyrderne brat.

Med Tak for Miskundhed mod os her,
Vi bede din Hellig-Aand være os nær.
Med Tak for Stjernen Du tændte hist,
Vi bede i Navnet Jesus Krist.

Vi bede i Navnet Jesus Krist:
Du være os naadig her og hist,
Og lad os ret snart til Zion gaa hjem,
Mod Tusindaarsriget vi da ile frem.

Bevar, o Fader, din Gjerning stor,
Du nu oprettet har paa Jord;
Bevar de Mænd, Du i den har sat,
For os de ere en kostbar Skat.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.